

Přílohy

Rozhovor s Janou Vondroušovou, dramaturgyní pořadu *Štiky*, ze dne 2.8.2023.

Jaká byla vaše role při produkci a následné postprodukci pořadu? Co jste měla na starosti?

Pořady, které vznikají pro Primu, tak vznikají vždycky v externí společnosti – víceméně skoro každý. A já jsem zaměstnanec TV Prima, to znamená, že já jsem měla ten pořad na starosti jako dramaturg za televizi Prima. S tímhle nápadem jsem přišla já s Kateřinou Průchovou, kdy naším vzorem, to tam pak máte určitě dál, jsou Kardashians. Chtěly jsme natočit takovou reality show, která by byla o typické české rodině. Potkaly jsme se prvně s Monikou Štikovou a řekly jsme si, že to je asi cesta. Takže vlastně já jsem to celé přinesla na Primu spolu s tvůrkyní, a potom do výroby to šlo už jako do externí produkce... nebo poloexterní... ale moje role byla vlastně kontrolovat ten obsah za vysílatele.

Měla jste tedy tím pádem nějakou možnost ovlivňovat ten výsledný produkt?

Jo, jo. Ony ty reality show vznikají hodně za provozu. My jsme měli připravené samozřejmě nějaké scénáře, nebo... obsah těch jednotlivých epizod, ale hodně toho vzniklo na místě a většina toho, co vznikla, ani v těch dílech není, protože toho materiálu bylo prostě tolik, že jsme museli do těch dílů vybrat opravdu jenom to, aby se nám to trošku vázalo, aby to mělo nějaký konec, aby ty epizody držely pohromadě. Takže ty scénáře existovaly, do obsahu jsme mluvili, ale jen v průběhu toho natáčení. Není to tak, že bychom to kontrolovali ex-post, to už vůbec nešlo, ale v průběhu natáčení mi z placu zavolali a řekli: „Hele, stalo se nám tohle, tohle, tak máme možnost udělat to nebo to“... Takže spíš jsme to konzultovali v průběhu.

A když se tedy vybíralo, co se dostane a co se nedostane do výsledného střihu, do toho jste také měla možnost vstupovat?

Jo. Já jsem schvalovala offliny – to znamená tu formu dílu, který měl delší stopáž, nebo byly v některých výjimečných případech třeba dvě verze. Ale většinou jsem dostávala díly, které neměly těch tuším 50 minut, ale měly hodinu deset třeba, a já za Primu spolu s tou Kateřinou jsme si říkaly, jaká část tam pasuje, jaká ne, jaká už je mimo. Vybíraly jsme potenciálně nějaký bonusový materiál na web. To znamená, že celá ta část jde vlastně vyndat a použít někde zvlášť. Takže jsme se snažily spíš to jako ukorigovat. Ale vznikalo to hodně v té postprodukci. Na place jsme točili všechno a pak v té postprodukci jsme si řekli, co v tom díle zůstane, nebo jak ty díly budeme tvořit.

Jakým způsobem tedy vlastně probíhal casting? Zmiňovala jste, že vzorem vám byly Kardashians, ale jak jste došli přímo k rodině Štikových?

To by vám asi řekla líp Katka. Já si myslím, že ona s Monikou totiž točila *Prostřeno*. Ona je kreativní producentka *Prostřena*. A já si myslím, že ona ji buď oslovila, nebo s ní přímo točila. Protože to určitě vzniklo přes Moniku, kterou jsme oslovili, jestli by do něčeho takového chtěli jít. A ona následně dohodla dcery, nakonec i Pepu a manžela –protože ještě tenkrát byli spolu, to už teď taky tak není. Takže ona byla vlastně jediná osoba, která nám pomohla s produkcí na začátku. A až když jsme zjistili, že je všechny máme, tak jsme si říkali, co máme vlastně za

formát. My jsme původně nevěděli úplně přesně, co to bude. Já nemám úplně Kardashians nakoukané nebo takové ty American Housewives – viděla jsem X řad, ale chtěli jsme to točit spíš tím stylem, že to vyprávíme jako reálný příběh té rodiny, nebo těch rodin... a... ale že bychom kopírovali třeba střih nebo vyprávění toho příběhu nebo že bychom stavěli nějaké situace, které jsme někde viděli, to vůbec. Vznikalo to hodně z toho, jaká ta rodina je.

A když říkáte, že se na tom podílela největší měrou z té rodiny Monika, tak měla ona možnost nějak zasahovat nebo vybírat ten materiál?

Já si myslím, že zbytek rodiny si to myslí a ona to o sobě i tvrdila. Aspoň na začátku, nevím, jak už to tam bylo potom. Oni potom měli velké spory na konci toho natáčení. Ale my jsme si na začátku dali nějaké mantinely toho, co chceme, co nechceme, co už je moc... a to jsme si vlastně řekli se všemi, to nebylo úplně o ní. Ona nám hodně pomáhala spíš to vymýšlet. Že prostě říkala, s těmi... já nevím, kdo měl narozeniny, myslím, že Ornella? Pepa?

Ten manžel.

Jo, manžel měl narozeniny. A vlastně to byl její nápad. Řekla „Uděláme oslavu, uděláme ji tady, hodí se vám to? Uděláme ji ve středu, nebo v pátek?“ vlastně tímhle způsobem nám pomáhala, ale potom do toho výsledného střihu – to je u všech pořadů na Primě velmi striktně dané... a myslím, že všude. Že prostě do toho nemluví nikdo. Do toho nemluví ani obchodní partneři, minimálně do toho třeba mluví management, ale to už jako musí být, že se jich jdeme zeptat a řekneme, jestli už to není moc, ale určitě do toho nemluvila tak, že by měla možnost ovlivnit obsah. Některé věci, které se týkaly Quentina, tak jsme buď netočily, když se natočily, tak se nepoužily, protože s těmi dětmi je to strašně citlivé. Já jsem točila i reality show, kde byly seznamky rodičů s dětmi. U těch dětí je to strašně citlivé téma, kde jsme byli hodně opatrní. Tam jsme se i hodně radili s právníky, šli jsme cestou, aby na tom nikdo nebyl nějak bit i do budoucna. Protože bych řekla, že to bylo fakt nestandardní.

Když tedy říkáte, že výjimečně hrozí i zásahy z horního managementu, ten do toho byl v tomhle případě nějakým způsobem zainteresován?

Nevzpomínám si, že by tam někdo udělal nějaký významný zásah. Myslím, že jsme se jich na něco málo ptali. Ono je to fakt dávno, ale když už... Já si myslím, že když už bych se jich zeptala, tak by to byly věci, které jsem nejdřív zkonzultovala s právníky, ti mě upozornili na nějaké možné obavy, ale jednalo se spíš o smluvní věci. Protože my jsme uzavřeli smlouvu s celou rodinou a potom buď oni něco točit nechtěli, něco točit chtěli, nebo se prodloužilo natáčení, posunulo se a podobně. Takže pak už jsme řešili spíš nějaké provozní věci. To znamená, že ve chvíli, kdy se něco diskutuje s právníky, tak ruku v ruce s tím jde, že se to doví i někdo z managementu, z toho nižšího, ale doví. Ale jako, že by tam byl zásah jako zásah... to si nemyslím. Nevzpomínám si, že by to bylo nějak drsné.

Takže vlastně v průběhu té produkce a následné postprodukce jste nenarazili na nějaké větší překážky, které by vás nutily dělat nějaké výraznější kompromisy?

Ne, ne. Jako... to jenom my. Ale nebyl do toho zainteresovaný určitě nikdo z vedení. Co je teda standardní, tak vždycky první díl každého pořadu se tomu vedení posílá, zkrátka úplně všem – všechny ty Hlavní nádraží, tam má někdo ambice se k tomu vyjadřovat. Takže možná tam se k tomu prvnímu dílu někdo vyjádřil, že řekl: „Málo, víc, jak použít grafiku, jestli změnit hudbu“ to si vzpomínám, že se tam řešilo. Tak tyhle věci se řeší, ale je to spíš o nastavení toho celkového

vyznění pořadu, než že by řešili, že máme vystříhnout nějakou scénu. Tím se nikdo moc nezabývá. To není úplně... nejdou do detailu. Je to spíš o tom, jaký to má mít ten... ten... dojem na diváky, nebo jak by to mělo působit na diváky – pro tu cílovku, kterou potřebují.

V českém prostředí sice vzniká poměrně velké množství reality show, vlastně i docusoapy, ale většinou spíš po tom britském vzoru – jsou zaměřeny na neznámé osoby v jejich běžném prostředí. Proč jste se na to rozhodli jít opačně a v našem prostředí, což není typické, obsadit už známé osobnosti?

Protože jsme se s nimi potkali a přišlo nám, že to se musí natočit. Že to je jako zdroj... zábavy. Prostě my jsme to původně dělali s tím, že to bude hlavně zábava. Že se u toho zkrátka pobavíme, že oni se budou bavit – oni do toho taky šli s tím. Jedna věc jsou samozřejmě nějaké peníze a smluvní věci a samozřejmě i to promo, které z toho jde ruku v ruce. Ale my jsme hlavně chtěli točit něco zábavného... a ono je strašně těžké pro ty reality show najít zábavné lidi. Těch je hrozně málo, hledají se těžce, zjistíte to, až když je dotočeno... Lépe se vám hledají nějaké tragické osudy, příběhy spíš ty nešťastné než šťastné, takže tohle nám přišlo, že je vlastně super rodina a vlastně jsme sami netušili, co nakonec natočíme *smích*.

Vy máte tedy zkušenosti i s jinými formáty?

Jo, jo, jo. Já jsem dělala hodně seznamky i s Kačkou. Točila jsem nějaký *Love... ne Love Island... Hotel Paradise*. Spolupracovala jsem na první sérii *Like Housu*, který je teď novější. Dělala jsem na *Vyvolených*, u těch jsem vlastně začala. Takže já jsem dělala hodně ty „kontejnerovky“, tyhle typy reality show. A na Primě jsem dělala ty klasické reality show, ty vyprávěcí, nebo ty... ehm... kde je nějaký příběh. Ty jsem dělala prakticky všechny – ať už jako dramaturg nebo šéfdramaturg, takže s tím tedy zkušenost mám.

A když byste to srovnala, tak tím, že jste točili známou rodinu, nebo tedy formát s osobnostmi, které už se v médiích vyskytují, bylo to v něčem hodně jiné než s těmi formáty, kde jsou neznámí účastníci?

Je to jiné. Je to hodně jiné. Hlavně v tom, že k nim musíte mít jiný přístup. My jsme je tedy úplně nebrali jako celebrity. My jsme na začátku, když jsme je domlouvali, byli u té Moniky několikrát doma, šli jsme s nimi na věc nebo na kafe... Vlastně bylo to celé na takovém principu, že se zkrátka musíme znát dobře, aby nás oni vůbec pustili k sobě. Takže my jsme je asi jako celebrity na začátku nevnímali. Možná to tak vnímají ti diváci, že už jsme si je takhle vybrali. Ale my jsme si je vybrali, protože se nám líbila celá ta rodina. A kdybychom našli takovou rodinu obyčejnou, kterou nikdo nezná, tak bychom to stejně točili. O tom to úplně nebylo. Nám se líbilo, že mají peníze, tedy respektive je to takový pohled... Ti diváci se podívají na něco, na co si normálně nemůžou úplně šáhnout a co ještě neviděli. To se nám líbilo, že je to najednou jiné prostředí. A ona Monika ráda vyprávěla o tom, jak její děti mají ty skvělé školy, jak bydlí v těch Nebušicích, a jak to tam funguje v americké komunitě a tak. Tak nám to přišlo vlastně skvělé, že to vám nikdo v žádné jiné reality show neřekne. My jsme točili se známými osobnostmi jednu reality show strašně dávno, je to třeba 15 let nebo 13... jmenovalo se to *Neohroženy*. To jsme taky točily s Katkou, pro menší kanál. A tam jsme měly známé ženy, ale nebyly to takové ty Áčkové celebrity, ale byly to Lenka Kořínková, Agáta Hanychová, která nebyla skoro vůbec tenkrát známá. Byla navíc těhotná a my jsme byli první štáb, kterému to řekla. Takže jsme vlastně měli úplně skvělý materiál. Tak tam jsme si to myslím trochu ochmatili a říkaly jsme, že je to vlastně dobré, protože u těchhle lidí máte jistotu, že se jim v tom životě furt něco děje, což je strašně těžké – najít rodinu, které se furt něco děje *smích*

Takže nějaký zcela odlišný přístup tam nebyl?

My jsme se právě snažili mít ten stejný. Jediné – prostě jsme respektovali, to co je ve smlouvách. Ty smlouvy jsou s těmi celebritami vždycky jiné. Oni si diktují některé věci jinak, nebo vědí, že na to mají myslet, protože už tu zkušenost mají. Tak v tom je ten přístup asi jiný, že respektujeme jejich potřeby. Když nám prostě řeknou: „Nechceme, abyste nám točili garáž,“ tak nejdeme točit do garáže. Kdyby to byla obyčejná rodina, tak buď je to ani nenapadne říct, anebo tam stejně točit jdeme. Ale to jsou takové detaily, že se vždycky dá dohodnout. Nejsou tam asi úplně zásadní rozdíly. V tomhle případě nebyly. Asi by to bylo jiné, kdybychom točili s Lucií Bílou – jakože kdyby to byl někdo, kdo má asi jiný status. Ale oni byli fakt hrozně v pohodě, oni byli úplně normální, to bylo hrozně fajn... až pak do nějakého zlomu, kdy začali mít ty spory mezi sebou, tak to bylo vlastně strašně zábavné a bylo takové milé.

Ornella v rozhovoru říkala, že jí následně velice překvapilo, že i přes velké množství natočeného materiálu se do výsledného střihu dostaly hlavně ty negativní věci. Měla pocit, že to pak bylo z jejího pohledu nevyvážené. Jak jste to vnímali vy?

To mají všichni takový pocit *smích*.

Ona je to taková záludná otázka.

To říkají všichni – proč použijete jenom to negativní a nenecháte to pozitivní. To je blbost. To prostě takhle nefunguje. My použijeme to, co nám funguje do příběhu. Nedáváme tam samé negativní věci. Vlastně i naše zadání toho managementu na samém začátku bylo, že děláme... já nechci říct úplně feel good... ale vlastně spíš feel good než nějakou drama rodinnou story, která z toho podle mě na konci fakt vylezla. My jsme nečekali, že se nám tam v životě pohádají. A oni se hádali furt. My jsme tam většinu těch hádek ani nedali. To by vám řekla právě víc ta Katka, protože já jsem na tom natáčení nebyla. Byla jsem tam dost na začátku, pak už míň a pak je lepší od toho mít odstup, takže už jsem to jenom korigovala z postprodukce. Ale většina toho byla opravdu... strašná. Něco, co už nepovažujeme za vysílatelné. Mluvili tam pak třeba fakt hodně vulgárně, nebo že se někdo nějak choval k dětem, nebo ke svým rodičům, že už je to vlastně tak za hranou, že to nepoužijeme. To tam nebylo. Takže on je to spíš asi úhel pohledu. Ale ten pocit mají všichni. Všichni, všichni. Nikdo vám neřekne, že jsme tam dali to dobré.

Vy jste říkala, že scénář tedy měl nějaké základní kontury?

Ten psala Bára Adamcová a připravovala ve spolupráci s Monikou. Ty scénáře vznikaly pod taktovkou Báry ve spolupráci s rodinou. Nikdy to není tak, že si scenárista sedne ke stolu a řekne, jak to bude. My jsme například i s Bárou točili *Jak se staví sen*, což je taková typická reality show, kde jsem i já napsala pár scénářů úplně v první nebo ve druhé sérii. To vlastně funguje tak, že jste s tou rodinou nonstop na telefonu, nebo jedete k nim, musíte s nimi strávit aspoň půl den, zjistit takovými těmi blbými otázkami co jsou vlastně zač, protože vám to nikdo neřekne. Na to existují i nějaké metody a s nimi to nebylo jiné. Takže my jsme si řekli „Máme téma narozeniny“ – zavolali jsme té Monice a řekli jsme, „Tak pojďme vymyslet, jak bychom to udělali“ a tak... Takže ty scénáře jako takové body. Já je teda u sebe asi nemám, ale Katka je určitě mít bude. Buď to vám je ukáže, nebo možná i pošle. A to jsou fakt jako bodové scénáře, to není text. To jsou body, kde si řekneme, kdy a kde co točíme, kdo tam bude, vymyslíme nějaké otázky. Protože ty reality show jsou hodně postavené, a to v tom vidíte, na těch

zповѣdnicích, jak tomu říkáme. Takže jsou v nich hodně psané otázky do těch zповѣdnic – nejprve ty všeobecné a pak ty konkrétní už dovytvoříte na místě. Ale vždycky musíte začít nějak ze široka, něčím připraveným a ten člověk se pak už chytne a začne vám to vyprávět sám, ale bez těch to nejde. Tak to třeba je v tom scénáři taky, ale není to úplně obsáhlé. Nemáme nikde napsané, co kdo řekne, to spíš jako přípravu.

A pak nějaké dějové linky tvoříte až v rámci postprodukce?

My jsme se to snažili v tomhle případě dělat dopředu – řekli jsme si témata dílů, nebo plus minus aspoň okruhy, o čem by ty díly mohly být, což po nás chtělo i vedení Primy, protože když jsme si řekli „Budeme točit s touhle rodinou“, tak aby věděli, co to vůbec bude. Takže to jsme sice měli vymyšlené, ale pak to bylo určitě jinak. Nevzpomenu si, jak moc odlišné, to taky bude vědět Katka, ale určitě to bylo jinak, než jsme si vymýšleli. A takovéhle případy jsou normální. Sledujeme to, co ta rodina dává a není to tak, že říkáme: „Tohle máme ve scénáři“. Kdyby se rozhodli „Nechci slavit narozeniny“, tak změním obsah epizody. Není to tak, že bychom na tom trvali.

Takže spíš tedy slouží jako takové záchytné body.

Přesně tak.

A v rámci nich jste nějak víc pracovali s typizací postav, účastníků?

Jo. Nebylo to přímo rozdělení na „hodný x zlý“, ale věděli jsme, kdo je v jaké roli. Ono se to sice mění v průběhu, ale to je vlastně běžné. Aby se ty charaktery nekopírovaly, což v rodině Štikových ani nejde *smích*. Tam je každý taková osobnost, že to ani nehrozí. Zkrátka ta máma, táta jsou jasné archetypy rodiny. Dcery byly každá úplně jiná, to bylo skvělé, to nemusíte ani psát. Bylo to fakt tak naservírované, že se málokdy něco takového povede. Proto nás to bavilo – že jsou různí a je to pestré a furt něco dělají. Takže to vznikalo téměř samo.

A oni do toho i trošku hráli...?

Jo, určitě. My jsme se nesnažili, ale... ona to byla jejich prezentace, takže oni určitě si ten obraz dělali takový, jaký chtějí, to stoprocentně... A znáte *Geissenovce*?

Znám, ale zrovna jsem je tedy neviděl.

Já sice neříkám, že jsme se tím inspirovali, ale naše kamarádka to na Slovensku točí, takže jsme pár dílů viděli a jenom si tak říkali „Jé, to by se nám líbilo taky – mít takovou rodinu“, ale tam to vzniklo dřív, mnohem dřív než tady.

Tím, že jsou Štiky vlastně ojedinělý případ celebreality, ačkoli vy jste ještě zmiňovala i ten starší pořad s Agátou Hanychovou, tak proč myslíte, že toho u nás nevzniká víc?

My jsme si to zrovna s Katkou nedávno říkaly, když jsme na to narazily. My jsme narazily na nějaký materiál, co jsme měly ve střížně, a říkaly jsme, ale to vám určitě bude vyprávět jako první, protože my jsme o tom přesvědčené, že jsme předběhly dobu. Protože ono to nebylo úplně mega úspěšné, bylo to spíš hodně kontroverzní. Měli jsme obrovské mediální výstupy a marketing byl šťastný, ale programový ředitel už míní, že to vlastně mělo jiný efekt, což je pro tu televizi sice taky dobře, ale je to něco jiného než vlastně asi... Nebo... nezaujali tak velký

počet diváků, jaký čekali. To stoprocentně nezaujali. Proto nevznikla ani druhá řada, ani nevzniklo nic podobného. Já si zkrátka myslím, že tenkrát nebyly tolik ty malé kanály, vůbec neexistovaly žádné VOD platformy a tak... Teď jsme i navrhovali, že bychom se na to klidně na celé podívali a že bychom z toho udělali pěti- nebo desetiminutová videa – třeba 60 dílů, protože to je obsah, který je teď asi aktuálnější, než byl před těmi... já už nevím, kolika... pěti, šesti lety...

Pět lety. Ale ono i něco takového vzniklo, ne? Protože já mám pocit, že pár kratších sestřihů, třeba desetiminutových, existuje v rámci té *Prima Pauzy*?

Jo, jo, jo. To vznikalo ex post. Moc toho není, ale my jsme měli představu o tom, že bychom klidně celý ten seriál vzali, zadali bychom tam i materiály, které máme a víme, že jdou použít, jenom se třeba nevešly a přitom by do toho děje zapadly. Ale myslím, že pro tu televizi ta divácká základna není tak velká. Pro tenhle typ show tady u nás. Ani v té Americe to není nic tak velkého, ono je to spíš taky marketing těch Kardashians a možná tím, že se to pak objevilo po celém světě. Ona je vlastně známá. Taky je to jiné, že to vznikalo na úplně no name lidech, které nikdo neznal, a pak se to nabalovalo. A tady už ani nešlo dál točit – vlastně s touhle rodinou už by to stejně dál nešlo... A najít něco podobného, tak vlastně stavíte nový pořad. Já si umím představit, že bychom něco takového točili. My jsme měli i vybrané s kým, ale ta televize si myslím, že k tomu nemá úplně... jako do televize na ten hlavní kanál, kde jsou ty peníze, kde to potřebujete vždycky odehrát... tak tam ti diváci prostě nejsou.

Takže možná v momentě, kdy by se rozjížděla produkce čistě pro VOD?

Jo, přesně tak. Třeba na Voyo v tuhle chvíli, protože do Voya se strašně investuje, což je obrovská konkurence a bude všemu, to je ideální. To je první, co bych vyráběla, být jimi. True crime a tohle. Protože to je něco, co je typicky pro tyto diváky. To si najdete, protože to chcete vidět a ne protože to je v devět večer.

Byli jste ve finále s výslednou podobou pořadu spokojeni?

My jako tvůrci jsme spokojeni byli. Protože jsme měli materiál, který nikdo nikdy nenatočil, a my to zkrátka víme. A ještě jsme ho nemohli dát celý. Takže co do obsahu to pro nás byla super zkušenost, kterou tady nikdo nikdy neměl. Takže my jsme spokojeni byli. S čím jsme měli trochu problém, byla grafika. Nám se moc nelíbila, měli jsme trošku jinou představu o barevnosti. To je třeba něco, co vím, že jsme hrozně řešili, než jsme si asi zvykli. Ale my jako tvůrci jsme spokojeni byli. Všichni. Tam nebyl nikdo, kdo by řekl, že jsme měli něco natočit jinak nebo nenatočit nebo tak. Já se kdyžtak zeptám kolegů v analýzách, jestli vám poskytnou ten výzkum. My jsme na to měli velký výzkum – jako na základě toho formátu vznikl výzkum na reality show, kdy se čekalo, že to bude mít víc diváků. Čekalo se, že ten zásah bude obrovský a vlastně nebyl. A vím, že to určitě řešili a vzniknul na to nějaký výzkum, kde jsou data a fakt jako drsná čísla. Kde vidíte, co to znamená, jak velká je ta cílová skupina, kde jsme zjistili, že to není prostě 600 tisíc lidí, které jsme tam tenkrát čekali, ale je to 350... Což je i teď dost, ale tenkrát to bylo málo.

A čím si to vysvětlujete? Proč myslíte, že to vlastně nezasáhlo takové množství lidí?

My si fakt myslíme, že ti lidé na to nebyli připravení. Protože někdo jako influencer před pěti nebo šesti lety moc nebyl. Nebo jako... nebylo to v tom slova smyslu jako teď. Že prostě se na to chcete podívat. Vlastně to byli lidi spíš z titulky *Blesku*. Nějaká divná paní se dvěma holkami

a ta, která si vzala toho od Partyšové. Že to pro ně vlastně byly takové céčkové celebrity a ani by na to nepřišli. Sledovanost vždycky soudíte podle toho, kolik lidí přijde a versus druhý díl, nebo třetí díl. A tam ti lidi přišli a takhle zůstali. Není to o tom, že by sledovanost klesala, u některých dílů spíš stoupla, a pak spíš klesla, když to byly nějaké díly, které byly víc promované, nebo tam bylo něco, co bylo marketingově silnější. Ale nebylo to tak, že by přišlo 600 tisíc a najednou tam bylo na druhý díl 300. Tam bylo furt stejně.

No, ale pak vlastně ta sledovanost druhé poloviny série hodně padla i kvůli tomu, že se to posunulo do jiného časového slotu.

Přesně tak. Ale to byl už potom důsledek toho, že nehrálo to, co potřebovali.

Takže i ten důvod posunout to na tu pozdější hodinu byl kvůli klesající sledovanosti?

Přesně tak. A do toho já už vůbec nezasahuji. To je opravdu věc obchodu a do jisté míry samozřejmě taky programu. Oni potřebují dodat nějakou kampaň, mají predikovaná čísla a ta když nejsou ve finále dodaná, tak to je problém. Takže je to racionální rozhodnutí z hlediska obchodu.

Sledovali jste nějak pečlivěji reakce během toho uvádění a vysílání? Vy jste je tedy předpokládám za adekvátní nepovažovali, protože jste zmiňovala, že jste byli spokojeni s výslednou podobou pořadu. Takže vás to třeba nějak negativně překvapilo?

Nás spíš jo. Tak to máte vždycky. My tvůrci jsme všichni motivovaní tím, kolik lidí se na to dívá. Takže to jo. A sledovali jsme reakce, což sledujeme u každého pořadu, který děláme, už jenom na těch diskuzích na Facebooku, protože to jsou ti diváci. Ne, že bychom se tím řídili, ale oni vám některé věci řeknou tak, jak je nechcete slyšet a je vlastně dobré mít tu takovou zpětnou vazbu. Ale tu reálnou zpětnou vazbu z pohledu těch čísel se dovíte, až když to dovysíláme. Tam nemáte moc jinou možnost se tu zpětnou vazbu obsahově dozvědět. A ta čísla mluví za všechno, to jde pak zhodnotit až ex post v těch výzkumech, kde si vezmete na focus group ty lidi, kteří to viděli a ty lidi, kteří takové pořady sledují, ale tenhle neviděli. Pak porovnáváte, proč ho neviděli a tak. To jsme právě dělali na tenhle pořad. To bylo fakt dobré, to si pamatují. Říkali jsme si „aha, tak to byla prostě úplně trefa mimo.“ Že to vlastně nejsou televizní diváci. To jsou lidi, kteří nekoukají na televizi a už vůbec ne v devět večer.

On se ten pořad ale začíná zase trochu vynořovat nějakým způsobem. Ať už třeba tím sestřihem na *Prima Pauze*, nebo i na sociálních sítích – třeba na TikToku se začínají objevovat vyloženě výstřižky z některých těch konfliktů...

Jo, některé byly dobré *smích*.

Někteří lidé si z toho dělají i srandu, že si třeba pustí jen audio a sami přehrají tu scénu jen se zvukem z toho... Takže to v něčem možná i chytá druhý dech na těch sociálních sítích pro mladší, kteří to vnímají asi primárně jako bizár.

Aha. To je ale dobrý tip... jakože to je fakt super zpětná vazba pro nás v tuhle chvíli. Protože my jsme přišli tak před rokem s tím, že bychom se k tomu vrátili. Protože to téma je prostě atraktivní a myslím, že u Ornelly víme, že chce být v tom bulváru, takže to je win-win dát to znovu někam. To je prostě výhra pro všechny. Je otázka, co Monika a nevím, jak tam jsou postavené smlouvy. Na tom myslím, že to ztroskotalo, protože nikdo nebyl schopen se v tom

prohrabat a zjistit, jak je to udělané. Já tohle fakt nevím, jestli tam byla nějaká licenční doba z jejich strany, že to můžeme do někdy použít, nebo jenom do těch dílů a nikam jinam, to fakt nevím. Ale to je teda dobré vědět.

A ještě by mě vlastně zajímalo, podílel se na pořadu do nějaké míry i deník *Blesk*?

Jo. My jsme s nimi měli schůzku, co si pamatuji, někdy hned na začátku. Na nastavení spolupráce. A oni měli některé věci určitě s předstihem exkluzivně, že jsme jim to vystříhávali a dávali, což se dělá běžně. To se dělá skoro u všech pořadů, ale vůbec nevím, jestli tam bylo pak něco dál. Myslím si, že ne. Teď už se to taky dělá jinak, máme tam ta různá prolinkování právě na sociální sítě a reklamy se nějak sharují, ale to tenkrát nebylo vůbec rozjeté. Takže tenkrát to byla taková spolupráce na dobré slovo – vy nám odpromujete díl a my vám dáme všechno s předstihem a i ta rodina byla ochotná spolupracovat, dávat rozhovory, v tom měl taky *Blesk* exkluzivitu. Ale jak to dopadlo, nebo na nějaké detaily už si fakt nepamatuji.

Ale zkrátka tam nějaká forma spolupráce byla?

Jo, jo, něco tam určitě bylo. Ono nám to určitě i pomohlo, ale to bylo právě to, co jsme pak zjišťovali v těch výzkumech, protože ono to i bylo na titulce toho *Blesku* a četla to ta masovka, ale v té televizi si to prostě nepustili. Ale přitom to všichni věděli. Vlastně my jsme pak v tom výzkumu naráželi na to, že tam byli lidi, kteří říkali „Jo, nedíval jsem se, ale tohle znám.“ Tak to je takové asi jak říkáte, že se to prostě někde dostalo...

Ona totiž v rozhovoru Ornella zmiňovala, že byli smluvně vázáni, že potom musely dát ona s Monikou nějaký větší rozhovor pro ten *Blesk* na konci po odvysílání a že tam... došlo k nějakému konfliktu.

Jo, oni měli ale ten *Blesk* v tom studiu. To byl rozhovor, který si můžete najít. Protože ony se tam pohádaly a jedna z nich odešla... asi Monika. To si pamatuji. To už bylo ke konci a myslím, že se ještě vysílalo, nebo těsně po. A ony se tam tenkrát rozhádaly a nevím, jestli od té doby se nebaví, ale byla to jedna z těch zásadních věcí. Byl to face-to-face rozhovor. Jo, to máte pravdu, to si pamatuji. Ale to třeba v té smlouvě mají úplně všichni. To mají i herci. Prostě bez výjimky je odstavec, který se jmenuje „Marketingové povinnosti“ nebo něco takového a to se nedá škrtnat. Tam prostě komukoli my řekneme „Půjdeš“, tak ti lidi jdou, protože to mají ve smlouvě. Nebyl to záměr. Nebylo to tak, že bychom je poslali někam na popravu, ale prostě bylo to tak, že ta spolupráce je nastavená a oni museli dělat to, co mají ve smlouvě.

Mě to právě docela překvapilo, protože v rámci rešerší článků, které *Blesk* v souvislosti se *Štikami* publikoval, tak byly všechny strašně negativní. Ať už se v nich odkazovaly na sledovanost, na způsob, jakým byl ten pořad postavený, ale zároveň v průběhu toho vznikly nějaké speciální bulvárně laděné snímky, které následně taky použili pro argumentaci toho, proč je ten formát špatný.

To máte pravdu. To si vlastně vzpomínám, to proběhlo hned u druhého nebo u třetího dílu, na ten článek si pamatuji. Že to nemá ten výkon, který jsme potřebovali. Ten článek se pak stahoval, to se občas dělá, pak asi znova jako vylezl, což je jedno, ale aby nebyl na té titulce, protože to nepomůže nikomu. Ale oni vlastně tu sledovanost naberou, nebo tu čtenost, a nám to neublíží. Což nám tenkrát vysvětlovali, protože my jsme byli hrozně naštvaní, to si vybavuji. A ve finále mají asi pravdu: I negativní reklama je reklama. Když řeknou „Není to úspěšné“ a řeknou proč, tak možná o to spíš si to někteří jiní lidé zase najdou, a ti co už to viděli, si ten

názor udělají sami. Ale máte pravdu, to si vzpomínám, že to jsme na začátku řešili. Že tohle bylo vlastně hned někdy v tom úvodu.

Telefonický rozhovor s Kateřinou Průchovou, režisérkou a kreativní producentkou pořadu
Štíky ze dne 3.8.2023

Jak vznikl nápad na projekt reality show *Štíky*? Jakým způsobem probíhal casting, jak jste vůbec přišli na rodinu Štikových? Jak jste se je oslovili a v jaký moment vykrytalizovalo, že to bude pořad o nich?

Tak my se s Janou pravidelně scházíme a takto vymýšlíme pořád něco. Myslím si, že jako inspirace se nám líbily asi ty Kardashianky, nebo na Slovensku byli *Bučkovci*. A my jsme hledaly nějakou rodinu a oni z toho vyplynuli. Mně nepřijde, že by jich tady bylo nějak o moc víc v té době. Takže nás to napadlo tak, že jsme to tak sledovali v bulváru.

A pracovali jste už předtím s někým z té rodiny, třeba na jiném projektu, nebo jste je oslovili poprvé?

Já jsem s nikým z nich přímo nepracovala.

Jaká byla konkrétně vaše role na produkci/postprodukci toho pořadu?

Já jsem byla režisér a kreativní producent. Takže vlastně kreativní hlava toho. Jana byla za Primu a já jsem byla za nějakou... Ona to sice vyráběla Prima interně, ale Jana má na starosti víc pořadů a já jsem se věnovala jen výrobě toho pořadu, který Jana schvalovala.

Takže jste vlastně měla s paní Vondroušovou „nejvíc pravomocí“ nebo největší možnost ovlivňovat ten výsledný produkt?

Jo, určitě, určitě. My tady takhle fungujeme. Když ona byla za tu Primu, tak to funguje tak, že ona je jakoby... můj šéf, nebo jak to říct... za ten obsah.

[kvůli přerušenému spojení a následné chybě diktafonu chybí asi minuta rozhovoru. Otázka je mířena to, jak moc má pocit, že účastníci show performovali sebe samotné nebo se naopak hlídali]

... Ornella tu roli, kterou tam měla, tak... Ona si Monika ty dcery trošku rozmazlila, takže tak tam i působily. Možná, kdo se nejvíc hlídal, byl ten Michal. Nejvíc zohledňoval tu svoji rodinu a další vlivy, jaké to bude mít na jeho život, a tak... A něco už podle mě té Monice tajil, takže to se většinou pozná.

Konzultovali jste nějakým způsobem směřování děje i s účastníky? Protože paní Vondroušová zmiňovala hrubé nastínění děje ve scénáři...

Jo, jo, jo. My jsme si vždycky museli udělat nějaký program a konzultovali jsme to s nimi. Konzultovali jsme to s nimi, ale nevěděli to do detailu. Řekli jsme třeba „Pojedeme na hory“

nebo „Půjdeme na nějaké aktivity“, ale vycházelo to hodně z jejich života. Ornella si třeba chtěla koupit koně, takže tam byla vlastně dějová linka s tím koněm a co všechno k tomu má. A psa, toho si koupili sami ještě těsně před natáčením. Takže jsme to tam zahrnuli, ale konzultovali jsme to s nimi. Souviselo to s tím, co se chystali dělat v životě. Oni si museli dělat program na to natáčení, ale všechno to vycházelo z jejich reálných životů.

Měli potom i možnost, vlastně ani nevím, zda je to běžná praxe, ale jestli po dokončení postprodukce mohli vidět ten výsledný pořad? Mohli se k němu nějakým způsobem vyjádřit?

Ne, ne. Neviděli. A to se právě nikdy nepouští a na to nikdy nepřistupujeme, protože to bychom to nikdy nepostříhali. Protože potom se podle mě už hlídají hodně a to není dobré. Ale stříhali jsme to tak, aby to vykreslovalo ty jejich charaktery a aby to nikomu neškodilo. Myslím, že spousta věcí zůstala a že toho bylo naopak daleko víc.

Tím, jak jde vlastně o poměrně jedinečný formát v rámci českého prostředí tím zaměřením na známé osobnosti, tak by mě zajímalo, proč si osobně myslíte, že takových formátů nevzniká víc? Máte pocit, že ze strany diváků nebo vedení televize je nedostatečná poptávka?

Já si myslím, že my jsme s těmi *Štikami* trochu předběhli dobu. Že to bylo ještě v té době dost konzervativní. Že tenkrát ještě nebyl Instagram a tyhle věci jako rozjeté. Ony jako byly. Ale dneska si myslím, že by to bylo jednodušší. A pak si myslím, že asi jediný, kdo tohle může zaplatit, je Nova, a ta nevím, proč se do toho nehrne. Ale ta Prima má dost konzervativního diváka, já si myslím, že to na ně bylo trošku moc urvané.

Myslíte, že tomu pak uškodil přesun do toho pozdějšího vysílacího slotu těch posledních epizod?

Jo, to určitě. To určitě.

A vy osobně jako tvůrci jste pak víc sledovali reakce fanoušků a médií na ten pořad v době jeho uvedení?

Ne nějak podrobně. Já si myslím, že fanoušky to mělo a v těch médiích pak bylo spíš zajímavé sledovat, co bylo dál. Protože to, že jsme to natočili, byla taková jedna velká katarze pro celou tu rodinu. Ta rodina se rozpadla. Holky spolu doted' nemluví, Monika si našla milence, nebo dneska už manžela, je s ním v Německu a úplně se od těch holek odstříhla, takže já si myslím, že jim to hlavně pomohlo – když se viděli v televizi, co žili. Tak pak se to celé... to byl start těch jejich událostí v té rodině. To si myslím, že je na tom zajímavé. Že je fakt vidět, že to nebylo nahrané. Protože jinak by se to nestalo.

Mně přišlo zajímavé, že ta propagace probíhala intenzivně i prostřednictvím sociálních sítí – na Facebooku, ale zaregistroval jsem, že i skrz tu platformu Viber. Tak by mě zajímalo, jestli si ještě vybavíte, jak moc se té samotné propagace pořadu účastnili ti jednotliví členové rodiny? Jestli na tom nějak výrazněji spolupracovali, nebo...?

Tak ti jeli už za sebe. Já to nemám na starosti, takže nevím, jestli s nimi Prima pak nějak komunikovala, ale myslím si, že on si spíš každý jel svoje. Že pak potřebovali vysvětlovat, co bylo nebo nebylo.

A vy osobně jste byla s výslednou podobou pořadu spokojena? Neměla jste pocit, že během té produkce jste musela na místech činit nějaké větší kompromisy, které by vám třeba znesnadnily naplnit vaši tvůrčí vizi nebo něco podobného? Zkrátka jestli jste měla pocit, že ten výsledný produkt nakonec odpovídal vašim představám, jaké jste měla na začátku?

Jo, to odpovídal. Akorát kdybychom měli třeba víc času na ten stříh. Dneska s odstupem času, když se zase člověk posune, tak bych to třeba stříhala zase trošku jinak. Ale v té době ne. V té době ne. Bylo to jako to, co jsme v té době dělali. A vždycky tam pomůže štáb. V těch českých rozpočtech je problém. My jsme měli nějaký workshop a oni jednu epizodu stříhají třeba tři měsíce. To my jsme museli sestříhat všechny. Takže to na tom pak samozřejmě vždycky bude znát. Ale to si myslím, že tady nikdo prostě nezaplatí, že to je problém toho malého trhu.

Co se týče reakcí, tak spousta diváků, novinářů, kritiků, co se k tomu nějakým způsobem vyjadřovala, tak poukazovali na to, že tam bylo strašně moc negativních věcí a konfliktů, které vlastně převažovaly nad vším ostatním. Vnímali jste to podobně?

Tak já si myslím, že tam... hm... že tam byla i spousta srandy. Nebo že ty konflikty... jako takové vážné konflikty tam byly asi dva, ale jinak mi přišlo, že to byly humorné konflikty. Vlastně s odstupem času, když se potom ta rodina rozpadla, tak mi asi došlo, že to možná ani nešlo točit moc jinak. Že to bylo moc našlapané.

Telefonický rozhovor s Barborou Adamcovou, scenáristkou a redaktorkou pořadu Štiky ze dne 4.8.2023

Jaká byla vaše role na produkci a postprodukci pořadu Štiky? Co jste měla přesně na starosti?

Tak moje role byla ta, že jsem se spolupodílela na scénářích spolu s Kateřinou Průchovou, která byla kreativní producentkou. Takže to byly scénáře, které vznikly před natáčením a které se psaly i průběžně během natáčení. Potom jsem působila i na place jako redaktorka a v postprodukci jsem psala komentáře – takové ty voiceovery, které jsou vždycky v tom výsledném díle.

Pamatujete si, jak vznikl nápad na ten projekt reality TV? Jakým způsobem probíhal casting? Byla rodina Štikových jako první volbou a bylo předem jasné, že ta série bude sledovat jejich osudy, nebo že se bude točit kolem jiné rodiny?

Já jsem u zrodu toho nápadu nebyla. Tam si myslím, že u toho zrodu byla právě Kateřina Průchová jako kreativní producentka. Já jsem se k tomu projektu dostala až když bylo rozhodnuto. Ale myslím si, i když to nechci tvrdit, že už od začátku to měli být právě Štikovi.

Pamatujete si, jestli se třeba nějak v té době pracovalo s konkrétní inspirací, nebo konkrétními formáty, které mohly sloužit jako předobraz pro Štíky? Třeba i v nějakých zahraničních sériích?

Já si myslím, že takovou inspirací byly The Kardashians. Taková show, která byla v té době velmi úspěšná. Tak to si myslím, že byla jedna z inspirací.

Obecně je pro přípravu i těchto typů reality show důležitý scénář. Byly v rámci něj nějaké dějové linky, které z vaší strany, nebo obecně pak při produkci, potřebovaly nějaké výraznější vedení? Paní Průchová říkala, že hodně těch věcí se dělo a dával se tomu volný průběh, ale jestli některé linky musely být nějak pečlivěji vedeny?

Tam byly spíš jako předpřipravené situace nebo určité milníky, ke kterým jsme museli nějak dospět. Tak v tom se hlídala ta dějová linka, že jsme věděli, že tam bude oznámení rozvodu, že tam budou křtiny a podobné události. Tak aby to k tomu směřovalo. Ale jinak jsme tomu vývoji hodně dávali volný průběh, protože byly připravené situace, ale ty měly rozdmýchat už nějaké dění – nějaké reakce, vztahy, hádky a podobně.

A s těmi konkrétními účastníky jste třeba nějak víc spolupracovala na tom scénáři? Na přípravě nějakých těch situací?

Určitě. My jsme si pravidelně se všemi telefonovali, protože každá ta věc měla samozřejmě svůj vývoj. Tak jak se na ten sled událostí dívají, jaké plánují kroky a s tím ohledem už se potom psal i ten scénář. Protože to reagovalo vlastně na to, jak to oni cítí a jak to prožívají.

Já jsem dělal rozhovor i s paní Vondroušovou a ta mi říkala, že v nějaké té počáteční fázi probíhala užší spolupráce mezi Vámi a Monikou Štikovou na přípravě toho scénáře. Je to pravda? Pracovala jste s ní nějak víc než s těmi ostatními, alespoň v těch počátcích?

Z počátku jsem nejvíc komunikovala s Monikou a posléze se k tomu hodně přidala Ornella. To byly takové dvě dominantní postavy, kolem kterých se to točilo.

Bylo pro vás v rámci scénáře, nebo obecně při práci na tom formátu, zásadní pracovat s nějakou typizací těch postav nebo těch účastníků? Vycházeli jste při práci s nimi třeba i z toho, že už nějak byli vnímání nebo zobrazováni v médiích ještě předtím, než ten pořad vůbec vznikl? Pracovali jste vědomě s jejich obrazem?

Určitě. My jsme myslím pokračovali v tom, jak byli vyprofilovaní. I když se točily nějaké ty jejich medailonky, tak tam byli vyprofilovaní podobně, jak se o nich psalo třeba v médiích. Ale oni takoví opravdu byli. Takže to nebylo něco nuceného, ale ono jim to bylo vlastní.

V českém televizním prostředí vznikají různé typy reality show, nebo když budeme hovořit o tomto typu, tak vlastně docusoapy. Ale většinou bývají zaměřeny na neznámé osobnosti, které se před účastí v pořadu v médiích nevyskytovaly. Tak by mě zajímalo, jestli jste vnímala nějaký větší rozdíl při práci na tomto typu formátu právě kvůli tomu, že tam byli ti známí účastníci?

Z mého pohledu to nebyla nějak rozdílná spolupráce. Úplně bych neřekla, že by měli nějaké hvězdné manýry, že by se na tom třeba nechtěli podílet. Já sama za sebe tam moc rozdíl nevidím, co se týče té spolupráce při tvorbě pořadu.

Narazila jste průběhu produkce, nebo pak třeba postprodukce, v rámci svého tvůrčího procesu na nějaké překážky nebo úskalí, které vám znesnadňovaly natočit vše tak, jak jste si představovala? Měla jste pocit, že bylo třeba učinit nějaké zásadní kompromisy?

No to jestli si ještě vzpomenu. Ne, já si myslím, že to byly takové normální porodní bolesti, když to tak řeknu. Ale nevzpomínám si na nic, kvůli čemu bych řekla, že ten pořad třeba nebyl takový, jaký jsme plánovali. Nic takového mě nenapadá.

Účastnila jste se už dříve produkce podobných projektů? Máte z předchozí doby zkušenosti s nějakou jinou televizní nebo audiovizuální tvorbou?

Mám. I předtím i potom. Neodradilo mě to *smích*. Moje první zkušenost byli *Vyvolení* v roce 2005 a od té doby se podílím na různých projektech. Ale vesměs se právě věnuji tomuhle žánru reality show.

Měli účastníci po dokončení postprodukce možnost sérii vidět před uvedením v televizi? Byla jste u toho, že by se něco takového dělo?

Já si myslím, že ne. Já jsem tedy psala jenom ty komentáře, ale jsem přesvědčená, že ne. Ale to by vám spíš řekla právě kreativní producentka Katka Průchová. Protože ta byla takovým tím mozkiem všeho.

A když se vrátím znovu k tomu formátu a té výsledné podobě. Tím, že se Štiky zaměřují na každodenní život známých osobností, tak jsou vlastně poměrně raritním úkazem, který se potom, co vyšly, na české scéně od té doby neobjevil. Proč si vy osobně myslíte, že takových formátů u nás není víc? Vnímáte ze strany diváků nebo ze strany vedení televizi nedostatečnou poptávku po tomto typu pořadů?

Já jsem sice nedělala žádné studie, ani jsem nečetla nějaké studie, které by se tomuto tématu věnovaly, ale já si za sebe myslím, že tady nemáme takové celebrity v tom pravém slova smyslu. Jako takové hvězdy, jejichž život by lidi zajímal. Že to není ta Amerika, že právě ti Štikovi měli, Monika byla... ehm... asi to, jak žila, mělo takový hvězdný styl, a nenapadá mě moc lidí v České republice, kteří by takový hvězdný život žili a kteří by byli zajímaví pro diváky. Možná Karlos Vémola *smích*.

Kdo měl v průběhu produkce to rozhodující slovo? Nebo která osoba byla pro celkovou vizi toho pořadu klíčová?

Myslíte jako z tvůrců?

Ano.

Tak z toho tvůrčího týmu to za mě byla určitě Katka Průchová, která byla vlastně kreativním producentem, spoluautorkou scénáře a já si myslím, že byla i autorkou toho námětu, ale teď si nejsem úplně už po těch letech jistá.

A z těch účastníků? Tam jste vnímala někoho, že by si to nějak víc režíroval, nebo si tam razil nějakou vizi toho, jak si představuje, že by měl ten projekt mít nějakou výslednou podobu?

Tak to myslím, že byla Monika Štiková. Ta tomu podle mě šéfovala *smích*.

Vy jste říkala, že je nebylo potřeba v rámci scénáře nutit hrát, nebo jim tlačit nějaké situace nebo nějak směřovat ty jejich reakce, ale vnímala jste třeba, že by si v rámci toho oni uvědomovali, že si tím vlastně mohou nějak tvořit ten svůj obraz?

Nedokážu takhle s odstupem už říct, jak moc si uvědomovali, že tím ovlivňují svůj mediální obraz, ale určitě přemýšleli nad tím, jak to bude vypadat, až se to odvysílá, protože Monika měla už z předchozích let zkušenost s televizí. Ona tenkrát působila v pořadu... nějaká *Chůva* se to jmenovalo, teď si na ten název už nevzpomenu...

Tchyně?

Jo, Tchyně. No vidíte to, já už jsem stará. Tak už měla nějakou zkušenost a tím, že se objevovali pravidelně v médiích, tak si asi byli vědomí, že to, jak se budou chovat, potom bude mít vliv na jejich prezentaci v médiích a na ten jejich mediální obraz. On vlastně Pepa Kokta, to je hrozně chytrý člověk, který se v tomhle světě pohybuje, takže ten si toho byl taky určitě vědom.

Sledovala jste pak následně i během uvádění pořadu nějaké reakce fanoušků a médií?

To se přiznám popravdě, že už si nevzpomínám. Ale mě tak všeobecně vždycky zajímají nějaké reakce, diskuze, když jsou ty díly odvysílané. Tak si to čtu, ale na tohle už si nevzpomínám.

Jasně, ono už je to taky dávno, že...

To byl rok 2018 tuším, 2017 jsme myslím začali nějak před Vánoci natáčet a pak 2018 to pokračovalo. Rok sem, rok tam.

Na závěr bych se vás rád ještě zeptal, zda následně takhle z odstupu vnímáte tu zkušenost pozitivně? Jestli vlastně po dokončení toho pořadu jste byla s jeho výslednou podobou spokojená?

Já musím říct, že ten pořad byl natáčený s nějakým záměrem a ten si myslím, že vyšel. Ten pořad, tak jak si ho tvůrci představovali, tak takový byl i na konci.

A jaký byl? Jaký myslíte, že byl ten záměr?

No, já si myslím, že to opravdu bylo svým způsobem jedinečné. Ukázat život celebrit, hvězd a podívat se do toho zákulisí – nejen na to, jací jsou na večírcích a na titulní stránce *Blesku*, ale jací jsou doopravdy, když jsou doma v pantoflích. Tak to si myslím, že se povedlo ukázat českému divákovi, nebo aspoň těm divákům, kteří se na to dívali. Takže v tom si myslím, že jsme určitě naplnili tu představu.

Vy jste říkala, že s nějakou typizací se tam do určité míry pracovalo, ale že oni vlastně byli autentičtí. Měla jste třeba pocit, že je ta autenticita nějakým způsobem zesílená? Nemyslím tím nutně, že by museli něco hrát nebo předstírat, ale že naopak některé ty své rysy, které měli, třeba trošku zesilovali, přeháněli?

To si nemyslím. Já si myslím, že prostě byli opravdu tací, jací jsou doopravdy *smích*. Ono potom tím stříhem se to tak jako nahustí, takže to možná potom ve výsledku tak působí, ale některé ty situace byly tak vyhocené, že jsme se trásli i my za kamerou *smích*. A nemuseli jsme je k tomu ani pobízet, spíš si přát, abychom to dotočili *smích*.

Hrozilo vám třeba, že to nedopadne a že se to nedokončí při nějakých těch konfliktech?

Já si myslím, že to nehrozilo, ale já za sebe jsem se občas bála, aby někdo z těch účastníků necouvl a neřekl, že už má dost. Ale ne z pohledu toho, že je tam nějaký štáb, ale z pohledu té rodiny a jejich vztahů.

Telefonický rozhovor s Janou Vondroušovou, dramaturgyní pořadu *Štíky*, ze dne 7.8.2023.

My jsme se minulý týden v rozhovoru krátce bavili o kompromisech, které jste museli v rámci produkce dělat a zmiňovala jste, že do výsledné podoby toho pořadu nikdo moc nemluvil, takže jste v tomhle měli poměrně volnou ruku, abyste mohli s Kateřinou Průchovou tu svoji tvůrčí vizi naplnit.

Ano.

Nicméně jste zmiňovala, že z počátku tam byla i nějaká role toho horního managementu, kde se řešilo vůbec nějaké nastavení celkového vyznění pořadu. Tak jsem se vás chtěl zeptat, v čem vlastně v začátcích ta jejich role byla?

Já doufám, že si vzpomenu přesně. Ono to teda není nic, co by bylo nestandardní, protože to dělají u každého pořadu, který je nový a u kterého by chtěli, aby to nějak vyznělo a působilo na diváky. Já si vzpomínám, že oni po nás nechtěli, aby tam bylo hodně hádek, ale aby to byla vlastně spíš zábava a legrace. Aby to bylo feel good, aby to byl náhled do života rodiny, než aby to bylo nějaké velké rodinné drama. Ale já si upřímně teď vůbec nevybavuji konkrétní scény z prvního dílu, takže nejsem schopna Vám uvést příklady. Nebo jestli vy si vybavujete nějaké scény a chcete se na ně zeptat, klidně můžete. Já si totiž nevybavuji nic signifikantního, kde by řekli „Tohle tam v žádném případě nebude“. Protože my už jsme tam některé věci nedávali, to bylo to, o čem jsme se bavili – hlavně, když šlo o děti, tak tam jsme byli velmi opatrní už od začátku. Je to vlastně většinou tak, že my necháme scény, které jsou trošku na hraně, aby ten management měl možnost říct, jestli je to ještě něco, co by chtěli, anebo něco co už tam nepatří. To byly ale spíš dílčí věci. Určitě to nebylo nic zásadního, ale nevzpomenu si bohužel ani na konkrétní scény, jestli tam vůbec nějaké takové byly, které by nějak komentovali, nebo si je tam nepřáli. To fakt si bohužel nevzpomenu.

A pamatujete si třeba, kdo měl z toho horního managementu nějaké rozhodující slovo?

Jo, to je u každého pořadu stejné. Generální ředitel. V zásadě ten byl hodně i tady u toho pořadu, Lenka Hornová jako šéfka obsahu a občas i programový ředitel, ale tím, že programový ředitel je spíš člověk, který řeší strategii toho kanálu než obsahy těch jednotlivých pořadů, tak si nevybavuji, jestli k tomu měl něco konkrétního. Ale stoprocentně generální ředitel a šéfka obsahu. S těmi jsme se o tom hodně bavili a diskutovali už přitom, když jsme ten projekt

vyvíjeli. Oni byli i na začátku u jednání s tím *Bleskem*, který jste zmiňoval a byli v tom oba zpočátku hodně zainteresovaní, takže to pak i připomínkovali. Myslím, že Lenka Hornová ještě pak pár dílů viděla a líbilo se jí to, nedošlo k ničemu, že bychom se s ní nějak neshodli. Ale u pana Singera už si nevybavuju, jestli viděl něco dalšího.

Od nich tedy pocházelo to zadání? Aby to bylo spíš tedy „feel good“?

Jo, určitě. Jo, jo. Ono je to vždycky součástí takových zadávacích protokolů, které chodí ke schvalování. V tom zadávacím protokolu je vždycky napsáno pro board, který schvaluje každý pořad – o čem by to mělo být, pro jakou cílovou skupinu, celkové vyznění toho pořadu. Takže tady to nebylo nic, co by vybočovalo. Bylo to standardní jako u každého jiného pořadu, který děláme.

Potom ke konci, když už bylo hotovo, tak co jsem četl, tak právě pan Singer se k tomu vyjadřoval, že to bude „bizarní“. Takže tam se tedy od toho feel good přesunula propagace spíš k bizáru?

Jo. Přesně. Jako to, co to je. Protože on se nedá moc propagovat pořad a dělat na něm kampaň, když to tam není. Takže když jsme najednou věděli, co nás tam čeká, nebo co jsme natočili, tak se podle toho muselo vlastně všechno upravit – a hlavně tedy samozřejmě ta marketingová komunikace, protože to promo nemůže být postavené nějak a najednou obsah být úplně jinak. To to nejde. Takže určitě ano. Na začátku, asi ne úplně „feel good“, to jsem možná přehnala, ale určitě jsme nečekali žádné rodinné drama.

Takže to vlastně vykristalizovalo až postupně v rámci toho natáčení?

Ano, přesně tak.